

Arrest

nr. 148 461 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. APPELTANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 12 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 mei 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij op 22 mei 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.11.2012 werd ingediend door :

K., H. (...) (R.R.: 077101546593)

nationaliteit: Armenië

geboren te E. (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mijnheer verwijst naar het feit dat hij in België gehuwd is geweest met een mevrouw die inmiddels een verblijfsvergunning bekam. Beiden zijn feitelijk gescheiden. Zij hebben samen 2 kinderen: S. (...) en M. (...). Inzake het ouderlijke gezag werden er voorlopige maatregelen genomen. Er werd een regeling getroffen omtrent het te betalen onderhoudsgeld en het omgangsrecht. De hoofdverblijfplaats van de kinderen is bij de moeder gelegen. Betrokkene kan zijn dochters ontmoeten in de neutrale ontmoetingsruimte van het Centrum voor Algemeen Welzijnswerk (CAW). In zijn herkomstland zou betrokkene geen gezinsleven kunnen hebben met zijn 2 dochtertjes. Mijnheer beweert perfect geïntegreerd te zijn. Hij beweert dat de asielinstanties zijn problemen in Armenië onvoldoende zouden hebben erkend. In Armenië zal hij geen normaal en veilig leven kunnen leiden. Hij kende persoonlijke problemen in Armenië. Mijnheer wijst er op dat hij sinds januari 2009 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene meent dat zijn langdurig verblijf een buitengewone omstandigheid vormt. Hij ondernam geloofwaardige pogingen om in België een wettig verblijf te bekomen. Verzoeker beweert duurzaam lokaal verankerd te zijn. Hij bouwde hechte sociale banden op, spreekt goed Nederlands en is absoluut werkwilleg. Hij wil niet afhankelijk zijn van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn. Toen mijnheer gerechtigd was te werken in België, heeft hij dat gedaan (mijnheer legt een kopie van zijn arbeidskaart C voor, een kopie van het arbeidscontract en bewijzen van tewerkstelling). Indien hij dient terug te keren, zou zijn integratieproces worden afgebroken waardoor de reden zou wegvallen waarom hij naar zijn mening een verblijfsmachtiging zou kunnen verkrijgen. Door zijn langdurige afwezigheid heeft hij de banden met zijn land van herkomst verbroken. Hij meent zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden. De Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt verleende aan betrokkene op 07.06.2012 omgangsrecht met zijn dochter S. (...). Hij wenst verder te werken aan zijn band met zijn dochter. Gezien de jonge leeftijd van het kind, gaat het om een nog broze relatie. Mijnheer doet een beroep op de bescherming van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hij stelt dat zijn familie- en gezinsleven dient geëerbiedigd te worden.

Mijnheer woont niet samen met de kinderen en is feitelijk gescheiden van zijn echtgenote die in het bezit is van een B-kaart. Mijnheer toont niet op overtuigende wijze aan dat het voor hem niet mogelijk is om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om van daar uit een visum aan te vragen via de Belgische ambassade die in Moskou gevestigd is. Mijnheer toont evenmin aan dat er ernstig veel schade zou berokkend worden aan de kinderen indien hij tijdelijk zou terugkeren om een visum aan te vragen via de normale procedure. In die zin toont mijnheer niet aan dat artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou geschonden worden. Wat zijn beweerde problemen betreft in het land van herkomst waardoor hij niet terug zou kunnen keren, dient er gewezen te worden op het feit dat de asielinstanties reeds deze beweerde problemen onderzochten en tot de vaststelling kwamen dat geen internationale bescherming diende verleend te worden. Mijnheer betekende reeds een bevel om het grondgebied te verlaten op 14.01.2011, maar negeerde deze instructie en besloot om zijn verblijf in België op een illegale manier verder te zetten. Mijnheer kan zich dan ook niet beroepen op een langdurig verblijf in België. Mijnheer verblijft sinds januari 2009 in België. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.05.2010. Mijnheer wist dat zijn verblijf enkel werd toegestaan in het kader van deze asielaanvraag en dat hij België diende te verlaten indien hem geen internationale bescherming zou worden verleend. Elementen van integratie (kennis van één van de landstalen, werkverleden, duurzame lokale verankering, pogingen ondernomen om een legaal verblijf te bekomen, sociale banden ...) vormen geen buitengewone omstandigheden. Dat zijn elementen die in de gegrondheidsfase dienen onderzocht te worden. Deze elementen dient hij voor te leggen voor de Belgische ambassade te Moskou. Hij kan zich bij deze procedure nog steeds laten

bijstaan door zijn advocaat. Mijnheer brengt geen nieuwe elementen aan die zijn beweerde problemen in het land van herkomst in een ander daglicht zouden plaatsen. Een loutere bewering dat hij problemen ondervond in het land van herkomst, dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst en dat de asielinstanties zijn problemen niet ernstig genoeg namen, kan niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Mijnheer dient concreet aan te tonen waarom hij niet terug zou kunnen keren naar zijn land van herkomst en daarbij dienen zijn verklaringen coherent te zijn en geen tegenstellingen te bevatten.

Mijnheer dient terug te keren naar zijn land van herkomst en kan van daaruit een procedure opstarten om een visum te verkrijgen voor een verblijf in België. Hij kan zich bij deze procedure nog steeds door zijn advocaat laten bijstaan. De verplichting om de procedure op te starten via de Belgische consulaire of diplomatieke post betekent slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied."

Op 24 januari 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd voor de duur van drie jaar. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J., en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij op 24 januari 2015 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Deze beslissing werd op dezelfde dag betekend. Het blijkt niet dat dit inreisverbod niet langer van kracht zou zijn.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]"

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou

kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie mutatis mutandis: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het inreisverbod dat de verzoekende partij werd opgelegd in werking op 24 januari 2015. Dit inreisverbod is thans definitief in die zin dat de verzoekende partij geen rechtsmiddel meer kan tegen aanwenden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Nu de gelding van het aan de verzoekende partij betekende inreisverbod van drie jaren verhindert dat haar een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de gemachtigde de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met het vigerende inreisverbod.

Ter terechtzitting werd deze kwestie aan een tegensprekelijk debat onderworpen. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 10 juni 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 januari 2015 een inreisverbod werd opgelegd, waartegen geen beroep werd aangetekend en dat dus moet worden geacht definitief in de rechtsorde aanwezig te zijn. Gelet op de definitie van een inreisverbod in artikel 1, achtste lid van de wet van 15 december 1980, dringt zich de vraag op of de verzoekende partij nog een belang kan doen gelden bij haar beroep, daar de verwerende partij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing enkel zal kunnen vaststellen dat het de verzoekende partij verboden is in het Rijk te verblijven. De verzoekende partij stelt dat deze redenering geen rekening houdt met de mogelijkheid dat zij verzoekt om de intrekking of opheffing van het inreisverbod en dat de eventuele toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 de impliciete intrekking van het inreisverbod tot gevolg zou hebben. Verder wijst zij erop dat zij de schending heeft aangevoerd van artikel 8 van het EVRM, dat als internationale rechtsnorm primeert op het nationale recht waarvan het inreisverbod een toepassing vormt.”*

In zoverre de verzoekende partij aangeeft dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing of intrekking van het inreisverbod, wijst de Raad erop dat dit betoog juridische grondslag mist. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Met haar betoog ter terechtzitting gaat verzoekende partij er dan ook aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing of opschorting van een inreisverbod moet worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – en dat slechts nadat deze opheffing of opschorting werd verkregen, een aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om machtiging tot verblijf als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in voormeld artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete

wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zo niet zou elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet worden onzegd. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

De eventuele ernst van de middelen geput uit de schending van artikel 8 van het EVRM kan in de gegeven omstandigheden niet tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden omdat op die manier wordt ingegaan tegen het verblijfs- en toegangsverbod opgelegd door het inreisverbod. De verzoekende partij kan met deze middelen immers geen verder illegaal verblijf in België nastreven nu een dergelijk verblijf haar uitdrukkelijk is verboden middels het niet geschorste of opgeheven inreisverbod betekend op 18 februari 2013. In die optiek kan geen geoorloofd belang worden aangenomen bij het middel (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). De verzoekende partij dient haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of opschorten van het thans aan haar opgelegde inreisverbod. De omstandigheid dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt haar belang bij de onderhavige vordering echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk. Ter terechtzitting wordt ook niet toegelicht waarom de verzoekende partij tegen voormeld inreisverbod geen beroep aangetekend heeft of op grond van voormelde gegevens, met name het bezoekrecht dat zij met betrekking tot haar kinderen heeft, in het kader van artikel 8 van het EVRM geen opschorting of opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd.

Verzoekende partij toont niet aan alsnog over het wettelijk vereiste belang te beschikken ten aanzien van de bestreden beslissing. De gemachtigde mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), *quod non*, en haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste wettig belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS